

ΔΗΜΗΤΡΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

η ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ του ΠΟΤΑΜΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η κληρονόμος του ποταμού**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δήμητρα Ιωάννου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Δήμητρα Ιωάννου, 2018
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Alexandra Sophie/Arcangel,
Matthias Spitz/Arcangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2668-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2669-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfoosi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΔΗΜΗΤΡΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

η ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ του ΠΟΤΑΜΟΥ

*Αφιερωμένο σε όλες εσάς που γεννηθήκατε
στα άγια χώματα της Ηπείρου
Είστε πολλές...
Είστε δυνατές...
Και είστε υπέροχες...*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΟΥ ΑΧΕΡΟΝΤΑ

Το φεγγάρι λούφαξε τρομαγμένο πίσω από τα ζοφερά νέφη κι εκείνα ρούφηξαν αχόρταγα το φως του, βυθίζοντας την κοιλάδα του ποταμού στο βαθύ σκοτάδι. Οι λαμπεροί σταλακτίτες των άστρων έπαψαν μεμιάς τον ακτινοβόλο παλμό τους και ξεθώριασαν ένας ένας στον θόλο του ουρανού. Ανάσα ανθρώπου δεν υπήρχε τριγύρω, μόνο τα άφοβα στοιχειά και τα πλάσματα του δάσους που αλάλιασαν από το φοβερό θέαμα στην άκρη του ψηλού βράχου. Ακόμα και η μητέρα Γη κράτησε τρομαγμένη την ανάσα της.

Μπροστά στο άνοιγμα της Σπηλιάς, στο σημείο που ενώνονταν τα Τρία Αθάνατα Ποτάμια μια τιτάνια μορφή πυργώθηκε αγριεμένη και φοβερή. Το πέτρινο βλέμμα του Άνακτα** σάρωσε το βασιλείό του και οι ποταμοί μούδιασαν κρατώντας ακίνητα τα νερά τους. Κρουστάλλιασαν τα νέφη, πάγωσε ο αέρας, σταμάτησαν και οι ατρόμητες καρδιές των αγριμιών, νιώθοντας την οργή του να παραλύει το Σύμπαν. Τα μαύρα, μακριά μαλλιά αναδεύτηκαν σαν ζωντανά φίδια στους αγέρωχους ώμους και το χέρι που κρατούσε το ιερό σκήπτρο υψώθηκε στον ουρα-*

* Αναφορά στον Αχέροντα και στους δύο παραποτάμους του, Πυριφλεγέοντα και Κωκυτό.

** Ο Άδης, ο βασιλιάς του Κάτω Κόσμου.

νό, μια μελανή φτερούγα που έκανε ολόκληρη την Πλάση να φρίξει.

Ο Άρχοντας ήταν θυμωμένος! Ο Άρχοντας ζητούσε εκδίκηση!

Ένα αλύχτισμα έσκισε την απόλυτη σιωπή κι εκείνος έμπηξε δυνατά το ραβδί τρεις φορές στον ομφαλό της γης. Ήταν λες και σείστηκε ολόκληρος ο κόσμος κι ευθύς ο Μαύρος Καβαλάρης τινάχτηκε ετοιμοπόλεμος πάνω στον μαύρο του κέλητα, υπακούοντας σεβαστικά τις βουλές του Θεού. Μαζί του ξαμολήθηκαν στον ουρανό και οι Κήρες*, σκληρίζοντας θανατερά, μια αγέλη αδηφάγες ύαινες που ούρλιαζαν για τη λεία τους.

Το ταξίδι του Καβαλάρη μόλις είχε ξεκινήσει και το ποτάμι δε γύρναγε πια πίσω!

Ο Βαρκάρης είδε το θέαμα και κούνησε πένθιμα το κεφάλι του. Τα σκελετωμένα δάχτυλα έλυσαν τρέμοντας το σκοινί από τη δέστρα του και η σάπια βάρκα απομακρύνθηκε τρίζοντας μέσα στην ομίχλη και στα ακίνητα νερά του Αχέροντα.

Ο Άνακτας είχε διατάξει. Κι εκείνος απόψε είχε δουλειά να κάνει. Έπρεπε να περάσει απέναντι μια αμαρτωλή ψυχή.

Μια ψυχή που είχε διαπράξει το πιο φοβερό ανάμεσα σε όλα τα αμαρτήματα των θνητών...

Είχε προκαλέσει τη μάνητα του Θεού...

* Κόρες της Νύκτας, δαιμόνισσες του βίαιου θανάτου κατά την ελληνική μυθολογία.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΖΑΓΡΕΑ*

ΑΘΗΝΑ 2017

Μόνη επιτέλους στην ανακουφιστική ηρεμία του γραφείου της, η Ρόζα κλότσησε τα χαμηλοτάκουνα παπούτσια της και βούλιαξε στον άνετο καναπέ στενάζοντας ικανοποιημένη.

Μπορεί τα πόδια της να διαμαρτύρονταν έντονα και η πλάτη της να πονούσε από την πολύωρη ορθοστασία, όμως είχε κάθε λόγο να είναι χαρούμενη!

Ανέκαθεν οι εφημερίδες έγραφαν πως η Ρόζα Παλαιολόγου, η μεγάλη κυρία των Αθηνών, διοργάνωνε τις πιο καλόγουστες δεξιώσεις, όμως η σημερινή βραδιά αποδείκνυε πως είχε ξεπεράσει κατά πολύ τον εαυτό της.

Σύσσωμος ο κόσμος της τέχνης και της επιχειρηματικής και της πολιτικής ζωής είχε συγκεντρωθεί στην τεράστια αίθουσα εκδηλώσεων του Rosaline, της εταιρείας της Ρόζας, για να γιορτάσουν την ανάρρωση του συζύγου της Άγγελου Παλαιολόγου.

Στιγμή δεν είχε φύγει η ίδια από το πλάι του. Τα φλας άστραφταν βροχή, απαθανατίζοντάς τη να κρατά σφιχτά το χέρι του

* Κατά τους Ορφικούς ήταν το σύμβολο της ζωής, η οποία κυκλοφορεί στο σύμπαν και ζωογονεί τη φύση. Ως θεός του θανάτου και της παγκόσμιας ζωής ο Ζαγρεύς συνδέθηκε και με τα Ελευσίνια Μυστήρια. Πιθανόν, εκ του ρήματος *ζωγράφω-ώ*, κυνηγώ κάποιον και τον πιάνω ζωντανό.

άντρα της, λες και προστάτευε τον πιο πολύτιμο θησαυρό, ενώ η βελούδινη ματιά της χάιδευε αδιάκοπα τη μορφή του γεμάτη υπερηφάνεια, έγνοια και φροντίδα.

Αυτός, στητός, της ανταπέδιδε το χαμόγελο, ενώ η ανεπαίσθητη χλωμάδα του, κατάλοιπο της πρόσφατης περιπέτειας της υγείας του, του προσέδιδε εκείνη τη γοητεία του ευάλωτου που υπογραμμίζει την πραγματική αρχοντιά.

Απίστευτο κι όμως αληθινό, η αδυναμία του τον έκανε ακόμα πιο όμορφο, σκέφτηκε εντυπωσιασμένη και σηκώθηκε για να ανάψει το βραδινό της τσιγάρο.

Στα εβδομήντα τέσσερα χρόνια της ήταν και ετούτο μια ιεροτελεστία που την ηρεμούσε και τη χαλάρωνε. Ρουφώντας ηδονικά τον καπνό πλησίασε το παράθυρο κι απόμεινε να αγναντεύει αφηρημένα τη νυχτερινή θέα της πόλης που δεν ησύχαζε ποτέ, ενώ το μυαλό της πετάρισε πολλά χρόνια πίσω.

Είχε στρίψει το πρώτο της τσιγάρο μαζί με τον Φώτη στο χωριό τη μέρα που έμαθε τα νέα για την εξαφάνιση της Λευκοθέας, κι έκτοτε το κάπνισμα είχε γίνει αγαπημένος της βραχνάς. Ένα βάσανο από το οποίο ούτε μπορούσε αλλά ούτε και ήθελε να απαλλαγεί.

Η Λευκοθέα... Πάντα η Λευκοθέα. Γιατί δε σταματούσε ποτέ να τριγυρνά στο μυαλό της; Άραγε είχε υπάρξει μέρα που δεν την είχε σκεφτεί;

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Παρ' ότι είχαν περάσει εξήντα ολόκληρα χρόνια, το πρόσωπό της ερχόταν ολοζώντανο στη μνήμη της μόλις έκλεινε τα μάτια. Θυμόταν καθαρά κάθε γραμμή, κάθε έκφραση και κάθε μορφασμό – μια σφραγίδα ανάγλυφη στο μυαλό και στην καρδιά της. Και πάνω απ' όλα, έβλεπε ζωντανό εκείνο το σπάνιο βλέμμα που έσταζε σοφία αιώνων και πήγαινε αντάμα με το γλυκό χαμόγελο που γιόρταζε ανέμελα μια πολύχρωμη νεότητα.

Έτσι ακριβώς ήταν η Λευκοθέα. Γεμάτη αντιθέσεις που η Ρό-

ζα ποτέ δεν μπόρεσε να εξηγήσει ή να κατανοήσει. Δυνατή κι απρόβλεπτη, όπως η ίδια η ζωή...

Κούνησε το κεφάλι ξεφυσώντας δυνατά τον καπνό.

Το μεγάλο της παράπονο ήταν πως οι δρόμοι τους είχαν χωρίσει γρήγορα, όμως ήταν ευγνώμων που την είχε κοντά της έστω για τόσο λίγο.

«Εννέα μήνες χρειάζονται για να γεννηθεί ένας άνθρωπος. Εννέα μήνες μαζί της ήταν αρκετοί για να κάνουν κι εμένα να ξαναγεννηθώ από τις στάχτες μου και να κυνηγήσω το όνειρο», ψιθύρισε συγκινημένη.

Μόνο με τη βοήθειά της είχε βρει τη δύναμη να νικήσει τον δαίμονα που της διέλυσε τη ζωή και να διεκδικήσει ένα καλύτερο μέλλον. Πάλεψε, και τελικά τα κατάφερε! Έγινε η Ρόζα Παλαιολόγου και έχτισε μια αυτοκρατορία. Άρπαξε όλες τις ευκαιρίες που παρουσιάστηκαν στον δρόμο της, πέρασε διά πυρός και σιδήρου και έζησε την κάθε στιγμή ρουφώντας τη ζωή ως το μεδούλι.

Το ανεπαίσθητο τρίξιμο της πόρτας διέκοψε μονομιάς τις σκέψεις της. Μεμιάς όλες οι αισθήσεις της μπήκαν σε επιφυλακή, όμως παρέμεινε ακίνητη.

Ένωσε τον φόβο να μπερδεύεται με την ανακούφιση σε ένα χαρμάνι αλλόκοτα λυτρωτικό. Είχε κουραστεί να περιμένει. Και τώρα είχε έρθει η ώρα...

Να τελειώνουμε! σκέφτηκε κυνικά και τράβηξε άλλη μια βαθιά ρουφηξιά για να καθησυχάσει κάπως τους χτύπους της καρδιάς της.

Το ήξερε πως με την απόφασή της να χρησιμοποιήσει το σκήπτρο είχε ανοίξει το κουτί της Πανδώρας και πως η πράξη της δε θα έμενε ατιμώρητη.

Και όμως ήταν μια πράξη αγάπης και θα έκανε το ίδιο αν κάποιος γύρναγε τον χρόνο πίσω και της ζητούσε να διαλέξει!

Χαμογέλασε σε αυτή τη σκέψη και τα μάτια της ξαστέρω-

σαν γεμίζοντας χίλιες γλυκές ρυτίδες το αγέρωχο πρόσωπο. Κατόπιν μισόκλεισαν, αντικρίζοντας στην αντανάκλαση του τζαμιού τη μορφή που είχε γλιστρήσει αθόρυβα στο δωμάτιο.

Πέρασαν μερικές στιγμές για να χωνέψει το αδιαμφισβήτητο γεγονός της ξένης παρουσίας και να πνίξει τα συναισθήματα που θέριεψαν μέσα της.

«Ωστε εσύ; Για να είμαι ειλικρινής, δεν το περίμενα!» είπε μόνο ήρεμα, φυσώντας τον καπνό της στο δακρυσμένο τζάμι.

Το γέλιο πίσω της ακούστηκε τραχύ και αφύσικο.

«Ελπίζω να μη σε απογοητεύω, κυρία Παλαιολόγου. Ξέρεις γιατί είμαι εδώ, έτσι δεν είναι;»

«Δε σου κρύβω πως ήλπιζα να έρθουν διαφορετικά τα πράγματα. Όμως δεν παραπονιέμαι. Στο κάτω κάτω, διάλεξα...» είπε αργά με το βλέμμα στυλωμένο στην ασπρόμαυρη αντανάκλαση.

«Διάλεξες;» Η φωνή σίγησε για μια στιγμή μόνο, για να ακουστεί δριμύτερη και κοροϊδευτική στη συνέχεια. «Δεν είναι δυνατόν να πιστεύεις σε αυτές τις δοξασίες!»

«Πιστεύω σε ό,τι βλέπω! Και είδα πως ο άντρας μου έγινε καλά!» είπε αποφασιστικά και γύρισε αργά για να αντικρίσει το χέρι που κρατούσε το όπλο και τη σημάδευε απειλητικά.

Με την ευαισθησία του ανθρώπου που έχει μεγαλώσει κοντά στο Αντάμωμα των Τριών Ποταμών, η Ρόζα αισθάνθηκε την παρουσία του Μαύρου Καβαλάρη στο δωμάτιο κι ένιωσε τις αιμοβόρες Κήρες που είχαν μαζευτεί ήδη γύρω της σκληρίζοντας. Δεν ήταν η πρώτη φορά που τις αντίκριζε να ανασαίνουν στον σβέρκο της. Τούτες οι δαιμόνισσες του βίαιου θανάτου, οι βοηθοί του Μεγάλου Ζαγρέα, ήταν ανίκητες. Κανένας θνητός δεν μπορούσε να τους ξεφύγει, όμως εκείνη τις κάρφωσε άφοβα με το βλέμμα.

Πισωπάτησαν σαστισμένα τα στοιχειά κι εκείνη μειδίασε πικρά.

Μερικές στιγμές είχε κερδίσει μόνο, όμως κάτι ήταν κι αυτό!
«Ας σοβαρευτούμε λοιπόν, κυρία Παλαιολόγου, δεν έχω και-
ρό για χάσιμο! Πού είναι η ράβδος;»

«Γιατί; Έχεις τα κότσια να τη χρησιμοποιήσεις; Ξέρεις τι θα
συμβεί, έτσι δεν είναι;» είπε και το λευκό φρύδι της ανασηκώ-
θηκε περιπαιχτικά.

«Να τη χρησιμοποιήσω;» κάγχασε ξανά η φωνή. «Να την
πουλήσω θέλω, αγαπητή μου. Άνοιξες τον ασκό του Αιόλου από
τότε που έκανες γνωστή την ύπαρξη του σκήπτρου, μαζί και την
όρεξη των απανταχού συλλεκτών. Η ράβδος είναι ένα αρχαιο-
λογικό εύρημα που αξίζει εκατομμύρια».

«Την έκανα γνωστή ε; Δε θυμάμαι να μίλησα σε κανέναν...»
απάντησε εκείνη σκεφτική.

«Έννοια σου, και οι τοίχοι έχουν αυτιά. Να ξέρεις πως είναι
πολλοί κοντά σου αυτοί που σε μισούν και θέλουν την κεφαλή
σου επί πίνακι», ήρθε η πληρωμένη απάντηση, και η Ρόζα κού-
νησε συλλογισμένη το κεφάλι.

Εδώ δεν είχε άδικο! Στην πολυτάραχη πορεία της προς την
κορυφή είχε προκαλέσει αρκετό πόνο και είχε δημιουργήσει κά-
μποςους εχθρούς.

Όλα εδώ πληρώνονται! Αυτό δεν έλεγε και η Λευκοθέα;

«Και τι νομίζεις πως θα πετύχεις; Δε γλιτώνεις, ο φύλακας
κάνει ήδη τη βραδινή του περιπολία. Από στιγμή σε στιγμή θα
σε πάρει μυρωδιά!»

Απέλπιδα η προσπάθεια, και το βραχνό γέλιο έκανε την καρ-
διά της να σφιχτεί.

«Μπλοφάρεις και το ξέρεις! Τους έστειλες όλους σπίτια τους
λόγω της ημέρας. Τον λατρευτό σου σύζυγο για να ξεκουραστεί
και την εγγονή σου για να του κάνει παρέα. Ακόμα και τον νυ-
χτοφύλακα λυπήθηκες σήμερα! Τον είδα να φεύγει. Μεγαλό-
θυμη κυρία Παλαιολόγου, το ξέρεις καλύτερα από μένα, σε
ετούτο το κτίριο βρισκόμαστε μόνο εσύ κι εγώ».

Το χέρι με το όπλο την πλησίασε ακόμη περισσότερο και οι Κήρες την κύκλωσαν πεινασμένες, εξαπολύοντας βουβά ουρλιαχτά που μόνο εκείνη μπορούσε να ακούσει.

«Και τώρα πες μου, πού βρίσκεται η ράβδος; Δεν έχω χρόνο για χάσιμο. Την έβγαλες εκτός Ελλάδας, έτσι δεν είναι;» Αναφερόταν φυσικά στο πρόσφατο ταξίδι της στο εξωτερικό. «Πες μου, γιατί αλλιώς...»

Η φωνή ακούστηκε εκνευρισμένη και το χέρι που κρατούσε το όπλο κουνήθηκε προς επίρρωσιν.

«Δεν το έχω πει σε κανέναν και θα το πω σε σένα; Δεν υπάρχει λόγος να το κάνω. Αφού θα με σκοτώσεις ούτως ή άλλως...»

Η ψυχραιμία της ήταν το λιγότερο εντυπωσιακή, ενώ τα μάτια της αναμετρήθηκαν γενναία με τα φονικά μάτια.

«Γιατί δε θα σταματήσω σε σένα, αλλά θα ξεκληρίσω όλη την οικογένειά σου... Η πρώτη που θα σε ακολουθήσει θα είναι φυσικά η εγγονή σου! Δεν είναι κρίμα, τόσο νέα;»

Τα λόγια τούτα χτύπησαν νεύρο και η ηρεμία της διαλύθηκε μονομιάς.

«Κάθαρμα! Δε θα τολμήσεις! Θα σε τσακίσω», ούρλιαξε σαν αγριεμένη λέαινα.

Η Λευκή ήταν όλος ο κόσμος της και δε θα επέτρεπε σε τούτο το τέρας να αγγίξει ούτε μια τρίχα από τα μαλλιά της.

«Προφανώς, ξεχνάς ποιος κρατά το πιστόλι, κυρία Παλαιολόγου», της απάντησε ειρωνικά. «Όμως, μη φοβάσαι, δε θα τη σκοτώσω ακόμα. Θα το κάνω αφού με οδηγήσει στο σκήπτρο».

Τα γεγονότα που ακολούθησαν τούτα τα λόγια ήταν καταγιστικά. Όλα έγιναν πολύ γρήγορα.

Η Ρόζα όρμησε έτοιμη να σκίσει με τα νύχια της το σκοτεινό πρόσωπο, την ίδια στιγμή που το όπλο εκπυρσοκρότησε με έναν υπόκωφο ήχο. Το κουδούνι του θυροτηλεφώνου άρχισε να χτυπά, καθώς εκείνη έπεφτε λαβωμένη στο πάτωμα.

«Η εγγονή σου ξέρει; Μίλα, Ρόζα!»

Στ' αυτιά της η φωνή ανακατεύτηκε με τα ουρλιαχτά των στοιχειών που είχε στείλει ο Μέγας Ζαγρέας κι έτσι δεν έδωσε σημασία στα δυο χέρια που την ταρακούνησαν γερά.

Συνειδητοποιώντας πως ίσως κάποιος ήδη ανέβαινε προς το γραφείο, η σκοτεινή φιγούρα εξαφανίστηκε στη στιγμή, αφήνοντας τη Ρόζα να ψυχορραγεί στο πάτωμα.

Μπροστά στα μάτια της πέρασαν αμέτρητες εικόνες, σκηνές απ' όλη της τη ζωή. Αν δεν τη σκότωνε η σφαίρα, σίγουρα θα τη σκότωναν οι αναμνήσεις. Ο Τηλέμαχος, ο Διονύσης, ο Άγγελος... Τρεις άντρες, μια ολάκερη ζωή... Η Ειρήνη, η αδελφοποιτή της, που τώρα της χαμογελούσε όμορφη και πλανεύτρα... Ο Φώτης που έτρεχε άφοβος σαν αγριοκάτσικο στα Στενά του Ποταμού... Ο Βάσος που προσευχόταν γονατιστός μπροστά στην εικόνα της Παναγιάς... Η Ευρυδίκη, η κόρη που δε ζέστανε ποτέ την καρδιά της...

Η Ρόζα βόγκηξε καθώς πνιγόταν από το ίδιο της το αίμα. Το κρίμα του παιδιού που δεν αγάπησε θα το έπαιρνε μαζί της στην άλλη ζωή. Άραγε είχε καταφέρει να επανορθώσει κάπως με τη Λευκή; Την εγγονή της την είχε λατρέψει από τη στιγμή που την πρωτακούμπησαν ανυπεράσπιστο μωρό στα χέρια της και την είχε μεγαλώσει με όλη την αγάπη που δεν είχε καταφέρει να δώσει στη μάνα της.

Ακριβό μου παιδί, ψιθύρισε βουβά και αμέσως μετά τα μάτια της γέμισαν ολοκληρωτικά από μια τελευταία φιγούρα. Η Ρόζα τα ξέχασε όλα κι απόμεινε να κοιτά την οπτασία μαγεμένη.

Άγνωστο πώς, όμως η Λευκοθέα ήταν εκεί και την κοίταζε με το σπάνιο δίκροκο* βλέμμα της, ενώ τα ξανθά μαλλιά έπεφταν ανάλαφρα στους λεπτούς της ώμους. Η Ρόζα ένιωσε και το τελευταίο της κύτταρο να γεμίζει χαρά και φως. Επιτέλους,

* Το φαινόμενο ονομάζεται ολική ετεροχρωμία ίριδας. Οι ίριδες έχουν εντελώς διαφορετικό χρώμα και λαϊκά αποκαλείται «δίκροκο βλέμμα».

μετά από τόσα χρόνια είχε γυρίσει! Δεν τη γελούσαν τα μάτια της, ήταν σίγουρα στο δωμάτιο, δίπλα της, κι έτσι και άπλωνε το χέρι της θα μπορούσε να την αγγίξει. Τώρα η Λευκοθέα της χαμογελούσε καθησυχαστικά και της έγνεφε να την πλησιάσει.

Έκανε αμέσως να σηκωθεί και να πάει προς το μέρος της, όμως η σκέψη της Λευκής την έκανε να κοντοσταθεί αναποφασιστη.

Με τις τελευταίες της δυνάμεις, σήκωσε το τρεμάμενο χέρι και βούτηξε το δάχτυλό της στο αίμα, γράφοντας κάτι στο ακριβό μάρμαρο.

Η Λευκοθέα όρθωσε το κορμί της ανάμεσα στη Ρόζα και στα αιμοβόρα στοιχεία και με μια φοβερή κραυγή έδιωξε τις δαιμόνισσες του θανάτου που περίμεναν για να κατασπαράξουν την ευάλωτη σάρκα. Κατόπιν έκλεισε στοργικά την πονεμένη ψυχή στην αγκαλιά της.

Ο Μέγας Ζαγρέας είχε πολεμήσει για να αρπάξει τούτη τη γυναίκα, αλλά είχε χάσει τη μάχη. Η Λευκοθέα την είχε σώσει από την οργή του, και τώρα θα την οδηγούσε στο φως.

Και ενώ η ψυχή της πέταγε ανάλαφρη, το κουφάρι της Ρόζας Παλαιολόγου κειτόταν ακίνητο με τα μάτια ανοιχτά. Δίπλα της τα μακάβρια κόκκινα γράμματα περίμεναν να πουν την ιστορία τους μόνο σε όποιον θα μπορούσε να τα καταλάβει: Λ90.

1960

Η μυστηριώδης γυναίκα που περιδιαβάξει στις όχθες του Αχέροντα χαρίζει τις γνώσεις της στη δεκαεξάχρονη Φιλίτσα. Η τελευταία φτάνει στην Αθήνα, αλλάζει το όνομά της σε Ρόζα και χτίζει μια αυτοκρατορία από το μηδέν. Η πολυτάραχη ζωή της Ρόζας σηματοδεύεται από μεγάλους έρωτες, ισχυρές ίντριγκες, έντονα μίσση κι ένα σκοτεινό μυστικό που καλείται να περιφρουρήσει πάση θυσία, ακόμα και με την ίδια της τη ζωή.

2017

Η δολοφονία της πασίγνωστης πλέον Ρόζας Παλαιολόγου συγκλονίζει το πανελλήνιο και ο διάσημος ερευνητής Χρήστος Βαράγκης μαζί με την εγγονή της, τη Λευκή, καλούνται να λύσουν το μυστήριο.

Όσο περνά ο καιρός, εισχωρούν όλο και πιο βαθιά σε έναν λαβύρινθο μίσους και θανάσιμων εχθρών. Κι ενώ αναζητούν τη λύση στο παρελθόν, η βοήθεια έρχεται ανέλπιστα από το αγερικό του ποταμού.

Ποια είναι η μυστηριώδης Λευκοθέα που αναδύεται από τα πέπλα του χρόνου και φαντάζει φτιαγμένη από τα αθάνατα νερά;

Θα καταφέρουν να λύσουν τους γρίφους της Ρόζας, έτσι όπως φαίνεται η ίδια να τους καθοδηγεί μέσα από τα έργα αρχαίων δημιουργών που έχουν υμνήσει τον επιβλητικό Αχέροντα;

*Ένα βιβλίο κεντημένο με τους θρύλους
του ποταμού των στεναγμών και των μυθικών
παραποτάμων του που διέσχιζαν τον Άδη.
Μια ιστορία που, περνώντας μέσα
από τον θάνατο, υμνεί τη ζωή!*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 21760

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ΄ Ε Π Α Φ Η